

BRAD THOR

ASEDIU

Traducere și note de RALUCA ȘTEFAN

TRITONIC
THRILLER

Brad Thor – un super-writer

S-a născut și a crescut la Chicago.

A studiat *creative writing* la University of Southern California cu celebrul autor T.C. Boyle.

Membru al Analitic Red Cell Program al Homeland Security.

Invitat ca expert în securitate națională în emisiuni de televiziune la FOX, CNN, ABC, CBS și altele.

Un călător neobosit, a locuit perioade lungi de timp în Franța (unde a studiat la Sorbona), Austria și în Grecia, în insula Paros. Vorbește fluent franceza și are aptitudini deosebite pentru limbi străine.

A fost realizator de televiziune, scenarist și producător.

Este autorul a șase romane.

Își petrece viața între Chicago și insula grecească AntiParos.

Site: www.bradthor.com

În memoria lui Robert M. Horrigan — un
patriot îndrăgit, care și-a servit țara cu
onoare, curaj, și demnitate nemaiîntâlnită

Exitus acta probat

Scopul scuză mijloacele

1

Piața Djemma el-Fna
Marrakech, Maroc
11 mai

Dificultatea de a te afla în locul nepotrivit la timpul nepotrivit este că nu știi treaba asta decît atunci cînd este prea tîrziu. Așa i s-a întîmplat și lui Steven Cooke, iar suprema ironie era că, pînă în ultimul moment al vieții sale, a fost convins că dăduse peste o informație foarte tare.

Tînărul de douăzeci și șase de ani, blond cu ochi albaștri, nimerise la acea întîlnire absolut întîmplător. De fapt, Cooke nici nu trebuia să se afle în acea parte a orașului, dar sora lui îl rugase să îi aducă un caftan special cînd avea să se întoarcă acasă într-o vizită îndelung așteptată.

Deși mai avea multe lucruri de rezolvat înainte de plecare, Steven nu putea niciodată să o refuze pe Allison. Erau ceva mai mult decît frate și soră. Erau cei mai buni prieteni încă din copilărie. Iar Allison era singura persoană care cunoștea adevărata ocupație a fratelui ei. Nici măcar părinții nu știau că fiul lor este agent operativ al CIA.

Steven se afla de mai puțin de un an în Maroc, dar cunoștea deja Marrakech-ul destul de bine. Bazarul din inima orașului era un labirint de pasaje și alei înguste. Căruțe cu măgari încărcate cu mărfuri se tîrau printre vînzătorii transpirați și prăfuiți, înconjurați de o mîzgă deasă omniprezentă, prin care nu se puteau zări nici zidurile de cărămidă ale orașului, nici munții Atlas din depărtare. Căldura era teribil de greu de suportat în timp ce el rătăcea prin piețe în căutarea caftanului perfect pentru Allison, iar umbra era întotdeauna o binecuvîntare.

Abia cînd Steven a luat-o pe scurtătură pe una dintre alei a observat o cafenea ordinară, dar cu un client deloc obișnuit — un om care dispăruse cu două zile înainte de atacurile din 11 septembrie 2001 și pe care Statele Unite îl căutaseră încontinuu de atunci.

Dacă avea dreptate, această descoperire ar fi însemnat o mare lovitură pentru spionajul american, dar și o bilă albă foarte importantă pentru el, ceea ce l-ar fi evidențiat printre tinerii agenți operativi. Ar fi fost într-adevăr foarte bine să fie așa, dar Cooke își reaminti că intrase în CIA pentru a servi țara, nu pentru a primi mîngîieri pe creștet.

Scoase telefonul și își sună șeful pentru a-i relata tot ceea ce văzuse, inclusiv despre un nou jucător care intrase în cafenea și se așezase la masa omului lor. Pentru că nu avea întăriri în zonă, superiorul său nu l-a putut ajuta decît prin redirectionarea unui satelit de urmărire pentru a colecta mai multe informații. Așadar, partea dificilă a operațiunii avea să cadă pe umerii lui Steven. Erau o mulțime de întrebări încuietore despre omul din cafenea, iar CIA avea nevoie de cît mai multe informații despre el și planurile sale.

Deși prin vene îi goneau adrenalina, frica și emoția laolaltă, Cooke încercă să se concentreze la antrenamentul său pentru a-și păstra controlul.

Cel mai important lucru de care avea nevoie era o înregistrare a acestei întîlniri. Și cum era exclus să își arate figura anglo-saxonă în acea cafenea și să își sperie prada, trebuia să facă rost de o cameră de filmat. Mișcîndu-se cît de rapid putea prin piață, a găsit în final ce căuta. Singura problemă erau banii — nu avea destul. Hoții de buzunare din bazar erau renumiți, și de aceea nu își lua niciodată cărți de credit sau mai mulți bani decît știa că are nevoie. Însă avea la el ceasul de mîină Kobold Chronograph, iar patronul magazinului îl acceptă cu plăcere în schimbul unei camere digitale Canon cu un zoom optic destul de bun și cu un card de memorie de capacitate mare.

De pe acoperișul unei clădiri de vizavi, Steven reușea să intercaleze fotografii cu scurte secvențe video, care spera să fie descifrate de experții de la Langley*. Oricare ar fi fost motivul pentru care omul din cafenea ieșise din ascunzătoare, trebuia să fie extrem de important pentru a risca atît de mult.

Umplu rapid cardul de memorie și se pregătea să-l schimbe cu unul suplimentar, în ideea că va reuși să fotografieze și mașina prăzii sale la plecare, cînd auzi un zgomot în spatele său.

Garoul șuieră prin aer și i se încolăci rapid în jurul gîtului. Mîinile sale încercau desperate să îl apuce, dar fu lovit în spate de un genunchi

* Langley, Virginia — sediul central al CIA.

și presiunea strînsorii cresc mai tare. Cînd traheea cedă, camera de filmat se rostogoli pe acoperiș, cu lentila fărîmițată.

Pentru asasin nu conta deloc acest detaliu cînd trase corpul tînărului agent CIA de lîngă parapet și îndesă camera și cardul de memorie al acesteia în buzunar. Singurul lucru de care trebuia să se asigure Abdul Ali era inexistența unei dovezi a întîlnirii din cafenea.

Americanii aveau să afle curînd rezultatul acelei întrevederi, dar atunci urma să fie prea tîrziu.

2

Centrul de Situații al Casei Albe
Washington, DC
18 mai

Președintele Jack Rutledge intră în camera de situații și îi îndemnă pe cei prezenți în jurul mesei să ia loc. Trecuseră mai puțin de cinci luni din cel de-al doilea mandat prezidențial și deja vizitase această încăpere de mai multe ori decât în ultimii doi ani la un loc.

Sperase ca în cel de-al doilea mandat să se preocupe mai mult de problemele de politică internă pe care le abordase în campanie și pe care urma să le lase moștenire succesorului său. Dar președintele își dorea mai ales să ofere, indiferent că avea să îi urmeze un democrat sau un republican, o țară mai bună decât primise el la investitură. Însă războiul împotriva terorismului îl împiedica foarte abil să își realizeze visul.

Spre deosebire de mesajele publice ale secretarului de presă de la Casa Albă, numărul atentatelor teroriste împotriva Americii și ale intereselor americane nu se afla deloc în scădere. Din contră, indicii arătau o creștere semnificativă, iar Statele Unite nu mai făceau față dezamorsării lor.

Pentru fiecare atentat dejucat de americani, alte trei apăreau la orizont. Ritmul activității serviciilor de informații, al armatei, și al justiției era infernal. Iar în ciuda succeselor fenomenale (de care omul de rînd habar nu avea), America părea să bată pasul pe loc. Capacitățile naționale de susținere a acestei activități erau de mult depășite, iar sistemul era pe cale să se prăbușească din cauza suprataxării. Trebuia găsită o soluție, iar asta urgent.

Acestea erau gândurile celor prezenți în sală, în timp ce președintele trecea rapid peste conținutul dosarului din fața sa. Îi cedă cuvîntul generalului Bart Waddell, directorul Agenției de Informații a Armatei.

— Mulțumesc, domnule președinte, răspunse Waddell, un tip înalt, brunet, de aproximativ cincizeci de ani.

Se ridică în picioare și apăsă un buton al telecomenzii, iar plasmeele din fața camerei, dar și cele încorporate în masă în fața fiecărui participant, se aprinseră cu imaginea emblemei AIA.

— Documentarul prezentat a fost realizat în această dimineață cu ajutorul a două materiale informative. Primul conține o serie de fotografii luate prin satelit, ordonate de Agenția Centrală de Informații, când unul dintre agenții săi operativi a localizat subiectul în Africa de Nord — Maroc, mai precis. Al doilea material este de fapt un pont conform căruia baza de operațiuni a subiectului se află la mai mult de șase mii de kilometri sud-est, în Somalia.

Waddell deschise prima secvență din prezentarea PowerPoint și toată lumea privi cum o Toyota Land Cruiser prăfuită se opri în fața unei clădiri tocite de vreme, lungă și cu un singur etaj.

— Ceea ce vedeți este o școală islamică de băieți, o madrassa*, la periferia orașului Mogadishu. Cel care coboară din mașină pe partea dreaptă este Mohammed bin Mohammed, alias Abu Khabab al-Fari, sau, cum îl numesc analiștii noștri, M&M. Este cunoscut drept cel mai renumit fabricant de bombe din al-Qaeda și șeful Comitetului lor pentru arme de distrugere în masă. S-a născut în Algeria în 1953 și are pregătire în ingineria fizică și chimică.

Waddell trecu mai departe prin alte fotografii în timp ce continua să vorbească.

— La baza al-Qaeda din Tora Bora, lângă Jalalabad, Mohammed nu numai că a construit un dispozitiv pentru conceperea și asamblarea de arme nucleare, chimice și biologice, dar a și antrenat sute de agenți pentru a le utiliza. Majoritatea dintre dumneavoastră cunoașteți imaginile prezentate în mass-media cu mormanele de câini, pisici, măgari, și alte animale împrăștiate pe lângă complex.

Intr-adevăr, toți cei prezenți cunoșteau acele fotografii, dar nu însemna că le puteau privi cu ușurință. Se strîmbară concomitent de dezgust.

— Fotografiile subliniază doar cele mai grave temeri pe care le avem față de experimentele macabre pe care credem că M&M le derulează cu antrax și alte otrăvuri chimice și biologice. Când echipele noastre au atacat locul în 2001, au găsit grămezi de documente create de Mohammed. Seamănă puțin cu alte manuale găsite în depozitele al-Qaeda din Afganistan și Pakistan, care erau destul de rudimentare. În schimb, caietele lui Mohammed prezintă mecanisme

* Școală religioasă islamică.

explozive inovatoare, ceea ce este un uriaș salt înainte pentru capacitățile tehnologice ale organizației teroriste.

În nouă septembrie, cu două zile înainte de atacurile de la World Trade Center și Pentagon, Complexul lui Mohammed a fost complet abandonat, iar el a fost evacuat într-un loc necunoscut, undeva în munții Hindu Kush. În ciuda tuturor eforturilor, nu am obținut informații valide asupra acestei ascunzătorii. Până în dimineața zilei de azi.

— Aveți idee ce căuta la această madrassa? întrebă Secretarul de Stat, Jennifer Staley.

Waddell se întoarce spre James Vaile, directorul Agenției Centrale de Informații, în caz că acesta dorea să răspundă.

Vaile o privi pe Staley și spuse:

— Există rapoarte care sugerează faptul că al-Qaeda profită de absența unui guvern puternic centralizat în Somalia pentru a-și reîntregi forțele și pentru a organiza tabere de pregătire.

Secretarul pentru Securitate Națională, Alan Driehaus dădu din cap și adăugă:

— Presupun că faptul că nu ne atingem de Mogadishu sau oricare alt loc din acea zonă este un punct de atracție în plus pentru ei!

— De unde știți că nu ne atingem de acel loc? întrebă generalul Hank Currutt, șeful Statului Major General.

Fiind un patriot convins, care nu de puține ori sîngerase pentru țara lui, Currutt nu îl aprecia foarte tare pe Driehaus. Credea că acel post avea nevoie de un militar care să înțeleagă arta războiului, nu de un avocat care nu putea înțelege altceva decît mecanismele unei instanțe.

În ceea ce îl privea, Driehaus nu agreea deloc insinuările lui Currutt, conform cărora el nu făcea față funcției pe care o ocupa și cele două decade petrecute în slujba țării în cadrul Departamentului de Justiție erau oarecum mai puțin nobile decît serviciul militar.

— Avînd în vedere incidentul Black Hawk* și faptul că resursele noastre sînt utilizate la maximum, replică Driehaus, am presupus

* **Bătălia de la Mogadishu** era parte a Operațiunii *Gothic Serpent*, derulată pe 3 și 4 octombrie 1993 în Mogadishu, Somalia, de forțe ale Statelor Unite susținute de UNOSOM II împotriva miliției din Somalia, loiale tiranului Mohamed Farrah Aidid. Este cunoscută și ca **Prima bătălie din Mogadishu**, pentru că au mai urmat două (în 2006 și 2007). Un moment esențial al conflictului a fost schimbarea misiunii de către Administrația Clinton, de la aprovizionarea cu alimente la „reconstrucția națiunii”. Bătălia de la Mogadishu a determinat o schimbare profundă în politica externă americană, Administrația Clinton evitînd implicarea prin intervenții militare

că nu reprezintă chiar o prioritate pentru noi crearea unui alt conflict în zonă. Cred că trebuie să devenim mult mai atenți în ceea ce privește percepția că S.U.A. construiesc, de fapt, un imperiu.

— *Construiesc un imperiu?* răbufni Currutt. Asta crezi tu că se întâmplă acum?

— Am spus că asta este *percepția*, dar ar trebui să fii orb să nu-ți dai seama ce o generează.

— Ei bine, să îți spun un lucru. Am trimis o mulțime de tineri, femei, și bărbați să lupte pentru libertate în afara granițelor și nu am cerut în schimb decât suficient pământ cât să-i îngropăm pe cei care nu au mai venit înapoi.

În cameră se lăsă o tăcere apăsătoare.

În mod normal, președintele încuraja schimbul de opinii între consilierii și membrii cabinetului său, dar de data aceasta știa ceva ce secretarul Driehaus nu știa. Hank Currutt participase la „Bătălia Mării Negre“, așa cum era cunoscut acel masacru infam de optsprezece ore din piața Bakara din inima orașului Mogadishu. Optsprezece agenți fuseseră eliminați și mai mult de șaptezeci răniți.

Iar în acel moment erau probleme mult mai grave pe ordinea de zi pentru a permite animozității dintre Driehaus și Currutt să devină o prioritate. Era nevoie de concentrare maximă asupra chestiunilor urgente, iar Rutledge avea experiența politică necesară pentru a ști că atacul lui Currutt la gâtul lui Driehaus nu era deloc productiv.

Președintele interveni:

— În ceea ce mă privește, avem toate opțiunile pe masă în acest moment. Mohammed este una dintre cele mai mari amenințări la adresa țării noastre și, trebuie să recunosc, am tot sperat în sinea mea că toate acele bombardamente asupra Tora Bora* au spulberat pietroiul sub care se ascunde și poate de aceea nu îl mai putem localiza. Dar iată că nu este așa și trebuie să decidem ce avem de făcut. Generale Waddell, oamenii tăi au cules informația. Care este evaluarea ta?

în conflictele Lumii a Treia din cauza temerii de a mai suferi pierderi semnificative de soldați americani. Au existat presupuneri despre o posibilă implicare a lui Osama bin Laden în acest conflict, prin finanțarea și instruirea miliției somaleze.

* **Tora Bora** („praful negru“) este un complex de peșteri situat în Munții Albi din partea de est a Afganistanului. În timpul invaziei americane în Afganistan, acesta a fost un ultim refugiu al talibanilor. Fiind locul în care se presupunea că se ascunde liderul al-Qaeda, Osama bin Laden, a fost teatrul unui conflict armat în decembrie 2001.

— Domnule președinte, am aflat din documente și din interogatoriile deținuților de la Gitmo* și din Afganistan că Mohammed încearcă să elaboreze un dispozitiv foarte sofisticat pentru realizarea unui atac terorist multiplu asupra Statelor Unite. În acest moment știm exact unde se află și eu cred că e bine să batem fierul cât e cald. Nu vom mai avea o astfel de oportunitate. Eu propun să îl eliminăm.

— Director Vaile? se adresează președintele în timp ce se întorcea spre șeful Agenției Centrale de Informații. Ești de aceeași părere?

— În mod normal da, așa avea aceeași opinie, dar mai există o problemă în acest caz.

— Ce problemă? întrebă Waddell.

— Știm deja că, în ciuda operațiunilor noastre reușite, al-Qaeda se reface rapid. Pregătesc o multitudine de atacuri, aflate deja în diferite stadii, atât în Statele Unite, cât și în alte zone. Unora le-am luat urma, despre altele nu știm mai nimic. După cum bine știți, domnule președinte, una dintre cele mai tulburătoare informații aflate recent este aceea că teroriștii sînt foarte aproape de punctul de a încheia o tranzacție care le-ar permite lansarea unui atac nuclear fără precedent asupra Americii. Pe baza unor frînturi de informații, inclusiv pierderea unui agent operativ și imagini preluate prin satelit din Marrakech, avem motive întemeiate să credem că această tranzacție a fost gîndită și controlată de către Mohammed bin Mohammed. Poziția oficială a CIA este că, pentru securitatea națională, este vital ca Mohammed să fie capturat viu și supus interogatoriului.

— Adică să fie torturat, de fapt, de un guvern prieten nouă, replică secretarul Driehaus. Ultima găselniță a sistemului de apărare american.

Vaile îi aruncă șefului Afacerilor Interne o privire deloc prietenoasă.

— Și unde ar trebui să îl trimitem pe ăsta? Facilitățile din fostele republici sovietice din Europa de Est nu mai intră în discuție, mai ales acum că toată presa vuieste pe acolo. Iar majoritatea bazelor din Europa de Vest nu ne mai permit să le folosim aeroporturile ca puncte

* **Guantánamo Bay Naval Base** (Baza navală din Golful Guantanamo) se află în sud-estul Cubei și este utilizată de Marina americană de mai mult de un secol, fiind cea mai veche bază militară navală din afara granițelor și singura aflată într-o țară cu care Statele Unite nu au relații diplomatice. Din 2002, baza navală este folosită și ca închisoare militară pentru persoane suspectate a fi combatanți militari capturați în Afganistan și, mai târziu, în Irak.

de tranziție. Așa că ne mai rămân doar vechile refugii. Egipt, Iordania, care să fie?

— Tu de partea cui ești, Alan? întrebă Vaile.

— De partea legii, replică Driehaus.

Toată lumea știa că secretarul Driehaus nu era deloc un susținător al politicii acestei administrații privind extrădarea*. Era o strategie care permitea sistemului să predea prizonierii altor guverne, care îi interogau prin tortură, respectându-se astfel legile americane, care interziceau cu strictețe aceste practici.

Fixându-l în continuare cu privirea, directorul CIA continuă:

— Indiferent unde va fi interogat Mohammed, eu cred că politica președintelui a adus multe beneficii țării și în special departamentului pe care îl conduci.

— Cu tot respectul pentru președinte, dar cred că te înșeli, răspunse secretarul pentru Securitate Națională. Ar trebui să fim un stat pentru care legea este mai presus de orice. Ne folosim de acest principiu pentru a justifica fiecare acțiune, inclusiv invadarea unor state suverane. Dacă nu respectăm acest principiu cu adevărat în tot ceea ce facem, înseamnă că nu sîntem cu nimic mai buni decît teroriștii cu care ne luptăm.

— Gata! răbufni generalul Hank Currutt în timp ce se ridică și ținti cu degetul spre Driehaus. Nu am de gînd să mai ascult aceste mizerii subversive.

— *Subversive?* îi răspunse Driehaus. E o modalitate foarte comodă de a eticheta opinii cu care nu ești de acord.

— Ia ascultă, nenorocit năting ce ești, dacă nu îți convine cum merg lucrurile aici, dă-ți demisia, agață-te de o pancartă și postează-te de cealaltă parte a gardului, laolaltă cu ceilalți bezmetici de pe Pennsylvania Avenue**.

Din nou, discuțiile divagau față de subiectul principal.

— Hai să ne așezăm și să ne calmăm puțin, interveni președintele.

Dar Currutt continua să stea în picioare, așa că Rutledge îi ordonă:

— Generale, am spus *să iei loc!*

Cînd acesta se așeză, în cele din urmă, președintele se întoarse spre Driehaus:

* **Extraordinary rendition** (extrădarea în situații speciale) este un termen care descrie transferul extrajudiciar al unei persoane dintr-un stat în altul.

** **Pennsylvania Avenue** este un bulevard în Washington, D.C., între Casa Albă și Capitol. Este denumită și „Strada principală a Americii”, deoarece este locul paradelor oficiale, dar și al marșurilor de protest și al demonstrațiilor civile.